

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๗๕

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00075

๗๕...

วันรุ่งขึ้น หลังจากฉันภัตตาหารเช้าแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็อธิษฐานจิต เข้าผลสมาบัติเป็นเวลาสามวันสามคืน และจะไปออกในวันอาทิตย์ แรม ๘ ค่ำ เดือน ๙ ซึ่งตรงกับวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๑๗

ที่กุฏิชั้นล่าง บรรดาผู้มีใบหน้าอันเปื้อนทุกข์ เมื่อได้รับการบอกเล่าจากนายขุนทองก็พากันกลับไปด้วยความผิดหวัง บางคนก็ตำหนิท่านในใจว่า “ไม่ทำหน้าที่ของพระ” ทั้งที่ความจริงแล้วพระก็มีได้มีหน้าที่รับแขกแต่ประการใด ในพระวินัยก็ไม่ได้บัญญัติไว้ว่าพระมีหน้าที่รับแขก

ส่วนคนที่ไม่มีความเกรงใจก็ถึงกับตำหนิให้นายขุนทองไต่ยืน หลานชายท่านพระครูจึงต้องอดทนอดกลั้นอย่างที่สุด เขาได้เห็น “ธาตุแท้” ของคนบางคน ที่พอไม่ได้ตั้งใจก็แสดงความหยาบคายร้ายกาจออกมา นึกถึงถ้อยคำของหลวงลุงที่มักจะพูดเสมอ ๆ ว่า “ผู้หญิงที่หน้าเกลียดคือ ผู้หญิงที่ตามใจตัว ผู้ชายที่หน้ากลัวคือผู้ชายที่ไม่เกรงใจคน” วันนี้เขาต้องผจญกับหญิงชายประเภทนี้หลายราย ถึงกับต้องท่องไว้ในใจว่า “อดทน อดกลั้น อดทน อดกลั้น”

แต่ก็มีใช้ว่าจะมีแต่คนเลวร้ายไปเสียหมด เพราะคนดีมีคุณธรรมก็มีอยู่ไม่น้อย ซึ่งเมื่อพวกเขาได้ทราบเรื่องที่นายขุนทองบอกกล่าวต่างพากันอนุโมทนาสาธุการ “สาธุหลวงพ่อกำลังมีเมตตาสูงเหลือเกิน ขอให้ท่านจงมีอายุยืนยาวเถิด เจ้าประคุณ”

วันต่อมานายขุนทองก็ต้องปวดหัวหนักขึ้น เพราะคนที่มาขอพบหลวงลุงคือคุณหญิงปทุมทิพย์ คนที่แอบแข่งในใจว่า “ให้แล้วเอาคืน มะรืนนี้ตาย” แต่ก็เป็นการแข่งขันที่ไม่จริงจังอะไร คือมิได้ประกอบด้วยความอาฆาตมาดร้าย เพราะหากเป็นเช่นนั้นจริง คุณหญิงก็น่าจะตายตามคำแข่งของเขาไปแล้ว

“นี่เธอ ฉันแอบสืบมาแล้ว ได้เรื่องแล้ว” คุณหญิงบอกเขาทันทีที่พบหน้า

“ได้เรื่องว่ายังไงอะ” คนถามอยากรู้

“ก็ได้เรื่องว่ามันแอบไปซื้อบ้านให้หนึ่งนั้นอยู่ แล้วตอนนี้ ตอนนี้...” คนเป็นคุณหญิงร้องไห้สะอึกสะอื้น

“ตอนนี้เป็นอย่างนี้” คนอยากรู้ซั๊ก คุณหญิงใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา สิ้นน้ำมูกอีกฟูดใหญ่ ๆ จึงตอบว่า

“มันออกลูกแล้ว เห็นว่าไปออกที่โรงพยาบาลเอกชน ตอนที่เธอเห็นมันคราวนั้นนะ มันท้องได้สามเดือนแล้ว” คนเล่าร้องไห้โฮ ๆ อย่างไม่อายผีสงเทวดา

“แล้วคุณหญิงจะทำยังไงล่ะ” นายขุนทองถาม

“ฉันก็จะมาถามหลวงพ่อกันว่ามันอยู่โรงพยาบาลอะไร” คนพูดไม่ได้บอกหรือว่าได้เตรียมขวดน้ำกรดใส่มาในกระเป๋าถือด้วย ถ้ารู้ตำแหน่งแห่งที่จะตามไปเอาน้ำกรดสดหน้ามันทั้งแม่ทั้งลูกให้สมแค้น

“หลวงลุงท่านเข้าผลสมาบัติสามวันครับ ช่วงนี้ห้ามไม่ให้ใครรบกวน มะรีนนี่ตอนเช้าจึงจะออก” หลานชายท่านพระครูรายงาน

“ให้ฉันพบเดี่ยวเดี่ยวเอง ฉันจะถามท่านนิดเดียวแล้วก็จะกลับ ไม่อยู่รบกวนนานหรอก” คนที่ตามใจตัวเองเสียจนชินว่า

“ไม่ได้หรอกคะคุณหญิง หลวงลุงสั่งไว้แล้วว่าห้ามเยี่ยม ห้ามประกัน” ชายหนุ่มยื่นกราน

“ทำไมท่านต้องเข้าสมาบัติด้วยล่ะ”

“เพื่อช่วยแก้แก่คนหนึ่งนะอะ แก่แก่แก่เป็นมะเร็งลำไส้ จะต้องตายภายในสามเดือน หลวงลุงเลยจะช่วยต่ออายุให้

“อើย เหลวไหลไร้สาระสิ้นดี เธอไปตามท่านแล้วกัน เพราะว่าเรื่องของฉันสำคัญกว่า ไปเรียนท่านว่า คุณหญิงปทุมทิพย์มาขอพบ”

“ไม่ได้หรอกคะคุณหญิง ไม่ได้จริง ๆ อะ หนูม้วยยี่สิบเอ็ดยังคงปฏิเสศ คุณหญิงจึงเปิดกระเป๋าถือ หยิบธนบัตรใบละร้อยสองใบออกมาจากกระเป๋าตางค์ส่งให้ชายหนุ่ม นายขุนทองไม่ยอมรับเพราะกลัวคนให้จะเอาคืนเหมือนคราวที่แล้ว หากก็พูดเสียงอ่อนลงว่า “กุญแจไม่ได้อยู่ที่หนูหรอกคะ”

“แล้วอยู่ที่ใครล่ะ” คุณหญิงถามอย่างหงุดหงิด

“อยู่ที่พี่สมชายอะ”

“งั้นก็ไปเอามา บอกว่าคุณหญิงปทุมทิพย์สั่ง” คนเป็นคุณหญิงบัญชา ลืมไปว่าที่นี่เป็นวัด ไม่ใช่บ้านของเธอเอง

“เขาไม่ให้หรืออะ ยังไง ะ ก็ไม่ให้” ชายหนุ่มบอกอย่างรู้นิสัยของ “ลูกพี่”

“ไม่ให้ก็ให้มันรู้ไป มันอยู่ที่ไหนไปตามมาพบฉันหน่อย” คนเป็นคุณหญิงแสดงอำนาจ และเรียกศิษย์วัดว่า “มัน”

“หนูตามให้ได้อะ แต่เขาจะมาหรือไม่มาหนูไม่ทราบ แล้วก็บังคับเขาไม่ได้ด้วยอะ” ว่าแล้วก็ลุกขึ้นไปตามนายสมชายที่กุฏิพระบัวเหี่ยว เมื่อเขาลุกออกไป ที่กุฏิท่านพระครูจึงมีคุณหญิงนั่งอยู่เพียงผู้เดียว

“ท่านพระครูอยู่หรือเปล่าครับ” ชายผู้หนึ่งเข้ามาถาม เขามากับสตรีผู้หนึ่ง อายุประมาณยี่สิบเศษ

“อยู่ แต่ท่านไม่ลงรับแขก” คุณหญิงบอก รู้สึกขัดเคืองที่ชายหญิงคู่นี้ไม่รู้ว่าเธอเป็นคุณหญิง ความที่อยากจะแสดงตัวจึงถามเขาว่า

“เธอสองคนไม่เคยดูทีวีหรือไง หรือว่าที่บ้านไม่มีทีวี” ถามอย่างเหยียด ๆ บุรุษที่มา กับคู่หมั้นสาวรู้สึกไม่พอใจกับหญิงสูงอายุคนนี้เรียกเขาว่า “เธอ” ราวกับว่าเขาเป็นคนขับรถของหล่อน ตัวเขาเพิ่งจบด็อกเตอร์มาจากอังกฤษแล้วก็ไปเป็นอาจารย์สอนมหาวิทยาลัย คู่หมั้นของเขาก็จบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยเดียวกัน ที่มาหาท่านพระครู ก็เพื่อจะให้ท่านหาฤกษ์แต่งงานให้

“มีครับ ที่บ้านผมมีทีวีสีด้วย ซื้อมาจากอังกฤษ” ด็อกเตอร์หนุ่มถือโอกาสคุยทัก จะมีสักกี่คนกันเชียวที่มีโทรทัศน์สีดู

“แล้วพวกเธอไม่เคยเห็นฉันในทีวีหรือไง” เธอถามอีก ก็พยายามติดตามรัฐมนตรีไปทุกงานเพื่อจะให้ใคร ๆ ได้รู้จัก โดยเฉพาะเวลาออกทีวี “ไม่เคยครับ ผมกับคู่หมั้นเพิ่งกลับจากอังกฤษ เมื่อเร็ว ๆ นี้ แล้วก็กำลังยุ่งเรื่องเตรียมการแต่งงาน เลยไม่มีเวลาดูทีวี”

“อ้อ” ได้ยินว่าคนคู่นี้เพิ่งกลับจากอังกฤษ คุณหญิงจึงถือโอกาสคุยบ้าง” ฉันก็เคยไปอังกฤษหลายครั้ง ไปเยี่ยมลูก เคยได้ยินชื่อคุณหญิงปทุมทิพย์ ภรรยาท่านรัฐมนตรีผดุงเดช หรือเปล่า ฉันนี่แหละ” เธอคิดว่าคนทั้งสองจะต้อง ยินดีปรีดาที่ได้รู้จักคุณหญิง หากก็ต้องผิดหวัง เมื่อฝ่ายนั้นพูดว่า

“ผมไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนเลยครับ โดยเฉพาะรัฐมนตรีเมืองไทย เราเปลี่ยนรัฐมนตรีบ่อยเสียจนจำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร” ฟังแล้วคุณหญิงอยากจะร้องกรี๊ด พอดีกับนายขุนทองเดินเข้ามา

“พี่สมชายไม่อยู่หรือคะคุณหญิง หลวงพี่บอกว่าไปซื้อของที่ตลาดกับแม่ครัวตั้งแต่เช้า หนูก็ลืมนั่งเกตุวารถไม่อยู่”

“แล้วคุณแจละ มันฝากคุณแจไว้หรือเปล่า”

“เปล่าครับ เขาเอาไปด้วย”

“แหม ร้ายจริง ๆ แล้วนี่ฉันจะต้องรออีกกี่ชั่วโมงกันนี่”

“คุณหญิงค่อยมาวันอื่นดีไหมคะ มาวันที่ ๑๑ ก็ได้ ท่านกำหนดออกจากสมบัดวันนั้น”

“อ๊ะ ฉันรออีกไม่ไหวแล้ว เอาอย่างนี้แล้วกัน เเธรู้จักพระเกจอาจารย์ดัง ๆ ของจังหวัดนี้หรือเปล่า ฉันจะได้ไปหา ให้ท่านช่วยดูให้ยิ่งเป็นพระอรหันต์ก็ยิ่งดี” นายขุนทองแอบเถียงในใจว่า

“อ๊ะ ถ้าท่านเป็นพระอรหันต์จริง ท่านก็ไม่มาสนใจเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ อย่างนี้หรอกคุณหญิง” แต่ปากเขากลับพูดว่า “หนูไม่รู้จักหรือคะ”

“อะไร เรื่องแค่นี้ก็ 모르 เธอแน่จริง งั้นฉันไปถามคนขับรถของฉันก็ได้ ไม่น่าเสียเวลามาเลยกู” เธอบ่น คนเป็นด็อกเตอร์กับคนจบปริญญาโทรู้สึกสังเวชใจใน “กายกรรม” และ “วจีกรรม” ของคนเป็นคุณหญิง หากก็มีได้พูดอะไรออกมา นายขุนทองเสียอีกที่ด่าไล่หลังว่า “อีคนเป็นคุณหญิงเพราะผ้า” แล้วอธิบายให้คุณหญิงชายคู้้นั้นฟังว่า

“พี่รู้ไหม ยายคุณหญิงนี้อาศัยบารมีผ้าถึงได้เป็นคุณหญิง ถ้าผ้าไม่เป็นรัฐมนตรีมีหรือจะได้เป็นจริงไหมพี่” คนฟังเพียงแต่ยิ้ม ๆ หากไม่ยอมออกความเห็น คนพูดจึงเปลี่ยนเรื่องถาม

“พี่มีธุระมาหาหลวงลุงหรือคะ”

“ครับ ผมจะมาขอให้ท่านหาฤกษ์แต่งงาน” ฝ่ายชายบอก

“ท่านงัดรับแขกสามวันคะ วันที่ ๑๑ พี่มาใหม่ก็แล้วกัน” คนพูดคาดว่าคงจะได้รับการต่อว่าต่อขานอีก เช่นเดียวกับรายอื่น ๆ หากก็ต้องผิดคาดเพราะเขาพูดว่า

“งั้นวันที่ ๑๑ ผมจะมาใหม่ นะครับ” พุดจบก็ลุกออกไป ไม่ถามเสียด้วยซ้ำว่าเหตุใด ท่านพระครูจึงไม่ลงรับแขก

“สาธุ ขอให้คนที่มาหาหลวงลุงน่ารักเหมือนคนคู่นี้ทุก ๆ คนเถิด เจ้าประคูน” นายขุนทองแอบตั้งจิตอธิษฐาน

คู่นี้เขาก็ได้ยินเสียงร้องกรี๊ด ๆ ดังมาจากลานจอดรถ เสียงนั้นแหลมลึกอย่างประหลาด ชายหนุ่มจึงวิ่งไปยังที่มาของเสียง แล้วก็พบคุณหญิงปทุมทิพย์ยืนเด่นเร่า ๆ ส่งเสียงกรี๊ด ๆ อยู่ข้างรถเบ็นซ์ ชายวัยกลางคนแต่งชุดทหารยศพันตรียืนงงันอยู่

“เกิดอะไรขึ้นหรืออะ” เขาถามนายทหาร

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน เห็นคุณหญิงท่านเดินผ่านต้นปีบมา ผมก็เตรียมลงมาเปิดประตูให้ท่าน แล้วท่านก็มายืนร้องกรี๊ด ๆ อย่างที่คุณเห็นนี่แหละ”

“คุณหญิงอะ คุณหญิง” ผู้ชายที่คิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิง เข้าไปจับตัวคุณหญิงเขย่าแรง ๆ หมายถึงให้เธอรู้สึกตัว

“ว้าย อย่างมาถูกต้องตัวข้านะ” เสียงแหลมกรี๊ดใส่ นายขุนทองรู้ทันทีว่านั่นมิใช่คุณหญิง แต่จะเป็นใครนั้นต้องถาม

“ข้านะใครล่ะ แกเป็นใคร”

“เป็นใครก็ช่างข้า อยากูจริง ๆ ก็ไม่ถามหลวงพ่อดี “วิญญูณ” ในร่างของคุณหญิงปทุมทิพย์ตอบ

“บอกเดี๋ยวนี้ไม่ได้หรือ ทำไมจะต้องถามหลวงพ่อดี ท่านกำลังอยู่ในสมาบัตติ จะถามได้ยังไง”

“ก็เพราะอย่างนี้ซี ข้าถึงมาเข้านั่งคุณหญิง หมั่นไส้มันตั้งแต่วันนั้นแล้ว แต่ก็ไม่กล้าทำอะไรเพราะเกรงใจหลวงพ่อดี” แยกหรือที่ตั้งใจจะมาหาท่านพระครู เมื่อเดินผ่านลานจอดรถจึงพากันหยุดดู รวมทั้งต็อกเตอร์กับคู่มั่นซึ่งกำลังจะเดินไปที่รถของตน ประเดี๋ยวหนึ่งบรรดาแม่ครัวก็ยกชบวนกันมานำหน้าด้วยนางบุญพา นางสาวนางบุญรับ

“อะไรกันวะขุนทอง” นางถามหลานชายท่านพระครู

“ไม่รู้เหมือนกัน ป้าดูเอาเองสิ” ชายหนุ่มบอก นางบุญพาจึงเข้าไปเขย่าตัวคุณหญิง พลังถามเสียงอ่อนหวาน

“คุณหญิงเจ้าขา เป็นอะไรไปเจ้าคะ “ร่าง” ของคุณหญิงสะบัดอย่างแสนจะรังเกียจ สัมผัสของฝ่ายนั้น

“อย่ามาจับข้านะ นิ่งคนสกปรก”

“อิฉันอาบน้ำแล้วเจ้าคะ อาบเสร็จก็มานี่แหละ” นางบุญพาตอบ ครั้นสบตากับคุณหญิง ก็ถึงกับขมลุกซู่ เพราะคุณหญิงจ้องนางตาไม่กระพริบ รู้ได้ทันทีว่านั่นมิใช่คุณหญิง แต่เป็น “ผี” จึงก้มกราบปะหลก ๆ “ไอ้ยกแล้ว...กลัวแล้วจะ อย่าถือสาหาความอะไรกะฉันเลย ไปที่ขอบ ๆ เถอะ”

“เข้าไปไป ข้าจะอยู่ช่วยหลวงพ่อคุณแล้ววัด แกนึ่งคนสกปรก คนอย่างแกต่อให้อาบน้ำอีกสักสิบตุ้มก็ไม่สะอาด เพราะความสกปรกมันอยู่ที่ใจแก มันแนบเนียนอยู่ในกาย ในใจของแก ข้ารู้ข้าเห็นมานานแล้ว แต่ที่ไม่ทำอะไรเพราะเกรงใจหลวงพ่อ ขอให้รู้ไว้ว่าข้ารอโอกาสนี้มานานแล้ว”

“ได้โปรดเถอะจะ อย่าทำฉันเลย ฉันไม่เคยทำผิดคิดร้ายใคร” คราวนี้ “วิญญูณ” ในร่างคุณหญิงทำสะเอวด้วยมือซ้าย ส่วนมือขวาชี้หน้าคนที่กำลังก้มกราบปะหลก ๆ กราบจนหยุดไม่ได้

“หนอยแน่ะ พุดออกมาได้ว่าไม่เคยทำผิดคิดร้าย คนอย่างแกมันชั่วแล้วก็ยังไม่ยอมรับว่าตัวเองชั่ว ชั่วทั้งกาย วาจา ใจ นึกว่าข้าไม่รู้หรือ แกมาทำครวช่วยหลวงพ่อนะ แกบริสุทธ์ใจหรือก็เปล่า เวลาพวกแม่ครวเขาเผลออก แกก็แอบเอาหอมกระเทียมบั้ง มีดบั้ง หมูบั้ง ปลาเค็มบั้ง ใส่พกกลับไปบ้าน ถึงคนอื่น ๆ จะไม่เห็น แต่ข้าก็เห็น” บรรดาแม่ครวพากันจ้องหน้านางบุญพา แล้วถามเป็นเสียงเดียวกัน

“จริงหรือ” นางกำลังจะปฏิเสธ “คุณหญิง” ก็ชี้ว่า

“ถ้าพุดไม่จริง แม่จะหักคอตึงเดี๋ยวนี้แหละ”

“ไอ้ยก กลัวแล้วจะกลัวแล้ว อย่าทำลูกข้างเลย หลวงพ่อช่วยลูกข้างด้วย” นางบุญพา ร้องเสียงหลง นายสมชายกลับจากจ่ายตลาดกับหัวหน้าแม่ครว เห็นคนยืนมุงอยู่ที่ลานจอดรถ จึงพุดกับหัวหน้าแม่ครวว่า

“เกิดอะไรขึ้นไม่รู้นะป้านะ หลวงพ่อท่านก็มาตัดสินให้ไม่ได้เสียด้วย ยังไง ๆ ผมก็ต้องรักษาคำมั่นสัญญาจนถึงที่สุด” เขานำรถเข้ามาจอดใกล้ ๆ แล้วชวนหัวหน้าแม่ครวลงไปดู นายขุนทองรีบวิ่งมารายงาน

“คุณหญิงถูกวิญญูณเข้าสิงแน่ะพี่ ต่ายายบุญพาใหญ่เลย” ศิษย์วัดดูประเดี๋ยวเดียวก็รู้ว่า นายขุนทองไม่ได้พุดเล่น จากประสบการณ์ที่เคยตามท่านพระครูไป “จับผี” หลายครั้ง จึงรู้ว่าผีที่มาเข้าคุณหญิงไม่ใช่ผีปลอม

“ไปตามหลวงพี่บัวเหียวมาด่วน” นายขุนทองรีบวิ่งไปยังกุฏิของพระบัวเหียว เห็นท่านกำลังเดินจงกรมอยู่จึงว่า

“ขอภัยนะชะหลวงพี่ คุณหญิงถูกผีเข้าซะ หลวงพี่ช่วยไปดูหน่อย” ภิกษุวัยเลยเบญจเพศพักการปฏิบัติไว้ชั่วคราว แล้วตามนายขุนทองไป

เมื่อท่านไปถึง คนที่มุงดูอยู่พากันหลีกทางให้ท่านเข้าไปในวง “คุณหญิง” ก้มลงกราบสามครั้ง กราบอย่างสวยงามที่สุดเท่าที่นายสมชายเคยเห็น “ผีกราบพระก็เป็นด้วย กราบได้สวยกว่าคนเสียอีกแน่ะ” ศิษย์วัดคิดในใจ กราบพระบัวเหียวแล้ว “คุณหญิง” ก็รายงานด้วยเสียงที่แสนจะไพเราะ

“ดิฉันต้องขอกราบประทานโทษพระคุณเจ้านะเจ้าคะที่บังอาจมาก้าวก้าวเรื่องของมนุษย์ ดิฉันทนไม่ไหวจริง ๆ เจ้าคะ”

“โยมมาจากไหนล่ะ” ภิกษุเชื้อสายฉวนถาม

“ดิฉันมากับเสานั่นเจ้าคะ เสาดำที่พึ่งอยู่ที่ใต้ต้นปีบ”

“การมาของโยมมีจุดประสงค์อะไรหรือ”

“ดิฉันจะมาช่วยหลวงพี่เจ้าคะ มาช่วยดูแลทำความสะอาดวัด”

“แล้วทำไมต้องมาเข้าคุณหญิงเขาด้วยล่ะ ไม่น่าจะทำอย่างนี้” ภิกษุหนุ่มพูดเสียงต่ำ

“ก็อยากจะสั่งสอนเจ้าคะ สั่งสอนทั้งคุณหญิงและยายบุญพา”

“แล้วสั่งสอนเสร็จหรือยัง”

“เสร็จแล้วเจ้าคะ ดิฉันจะไปเดี๋ยวนี้แหละเจ้าคะ” พูดจบก็ก้มลงกราบสามครั้ง แต่ครั้งที่สามไม่ยอมเงย คุณหญิงปทุมทิพย์ฟุบอยู่ตรงนั้นในท่ากราบ

“เอาโยมแม่ครัวช่วยนำคุณหญิงไปกุฏิหลวงพี่หน่อย” บรรดาแม่ครัวยกเว้นนางบุญพา ต่างช่วยกันห้ามคุณหญิงด้วยความทุลักทุเล เพราะคนถูกห้ามคงจะนำหนักเจ็ดสิบ กิโลกรัมเป็นอย่างน้อย!

ช่วยกันเยียวยาอยู่สักครู่ คุณหญิงก็รู้สึกตัว

“นี่ฉันมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง” นายทหารผู้ทำหน้าที่ขับรถพามา จึงเล่าเหตุการณ์ให้เธอฟังเล่าจบผู้หนึ่ง ณ ที่นั้น ต่างพากันเหลียวหาทางบุญพา หากไม่มีผู้ใด ได้เห็นแม้แต่เงาของนาง! ผู้หญิงคนนั้นหนีไปแล้ว นางจะไม่กลับมาที่วัดนี้อีก

เห็นหน้านายสมชาย คุณหญิงก็เริ่มแสดงอำนาจบารมี

“นี่เธอ ช่วยเปิดประตูให้ฉันหน่อย ฉันจะขึ้นไปพบหลวงพ่อก่อน” เธอออกคำสั่ง

“ไม่ได้หรอกครับคุณหญิง ท่านสั่งผมไว้เลยว่าห้ามเยี่ยม ห้ามประกัน ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น”

“นั่นเพราะท่านไม่ทราบว่าจะมาหน้าซี เออเถอะไม่ต้องพูดมาก เปิดประตูให้ฉันก็แล้วกัน อะไรเกิดขึ้นฉันขอรับผิดชอบเอง”

“ไม่ได้หรอกครับคุณหญิง ยังไง ๆ ผมก็เปิดให้ไม่ได้” ชายหนุ่มยืนกราน

“นี่เธอสิมไปแล้วหรือว่าฉันเป็นใคร” คุณหญิงปทุมทิพย์พูดเสียงกร้าว

“ผมไม่สิมหรือครับ ไม่สิมว่าคุณหญิงเป็นภรรยาของท่านรัฐมนตรีผดุงเดช” ในใจนั้นอดไม่ได้ที่จะเยาะเย้ย “อดีตภรรยา ส่วนภรรยาคนปัจจุบันเป็นเด็กอายุสิบหก”

“ก็ในเมื่อรู้แล้วทำไมจึงกล้าขัดคำสั่งของฉัน” นายสมชายรู้สึกสมเพชคนเป็นคุณหญิงเสียหนัก ผู้หญิงที่หลงยึดหลงติดกับหัวโขน! ชายหนุ่มระงับความขัดข้องหมองใจเอาไว้ แล้วพูดด้วยเสียงที่เป็นปกติว่า

“ขอประทานโทษนะครับคุณหญิง ผมเปิดให้ไม่ได้จริง ๆ ไม่ว่าจะป็นภรรยารัฐมนตรีหรือ แม้กระทั่งภรรยานายกรัฐมนตรี ผมก็ไม่สามารถเปิดให้ได้ คุณหญิงค่อยมาวันอื่นเถิดครับ” คนเป็นคุณหญิงอยากจจะร้องกรี๊ด หากก็ต้องระงับอารมณ์เอาไว้

เมื่อเห็นว่าไม่สามารถจะทำให้ชายหนุ่มยินยอมได้ คุณหญิงจึงคิดจะขอยืมมือนายทหารวัยกลางคน จึงพูดขึ้นว่า

“อันที่จริงฉันไม่น่าลดตัวลงมาพูดกับเธอหรอกนะ ควรจะเป็นหน้าที่ของคนขับรถของฉันมากกว่า บุญช่วยเธอจัดการให้ฉันที จัดการให้เขาทำตามคำสั่งของฉันด้วย แม้จะต้องใช้กำลังเธอก็ต้องทำ” เธอยืนคำขาด

“จะเอาผมไปฆ่าไปแกง ผมก็ไม่ยอมทำตามคำสั่งของคุณหญิง ถ้าผู้พันอยากได้ลูกบุญแจก็ข้ามศพผมไปก่อน” ศิษย์วัดพูดอย่างเด็ดเดี่ยว พันตรีบุญช่วยรู้สึกลำบากใจ เขายอมมาทำหน้าที่เป็นคนขับรถให้คุณหญิงก็เพราะหวังจะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นพันโท พันเอกกระทั่งถึงนายพล นี่ก็ไต่เต้ามาตั้งแต่เป็นนายสิบ อุทิศหัวใจตามใจผู้พันที่เอาแต่ใจตัวเองไปเสียทุกเรื่อง เบื่อจนสุดเบื่อหน่ายจนสุดหน่าย คิดว่าไปรับอาสาเป็นคนขับรถให้เมียร้อยรัฐมนตรียิ่งจะดีเสียกว่า มีทางก้าวหน้ามากกว่านี้แยะ เด็กสาวคนนั้นคงจะไม่จู้จี้ขี้บ่นเหมือนยายแก่หมูดอนคนนี่

“นั่งเซออยู่ทำไม จัดการตามที่ฉันสั่งเดี๋ยวนี้”

“ถ้าผมไม่ทำละครับ” คนโตเต้ามาจากนายสิบตัดสินใจแล้ว “เป็นไงเป็นกัน”

“หา เธอพูดอะไรนะ” คุณหญิงแฉดเสียงลั่นกุฏิ ดีที่ว่าพวกแม่ครัวพากันลุกออกไปทำหน้าที่ของตนแล้ว หลังจากที่ยังมองหานางบุญพาไม่เห็น

“คุณหญิงฟังไม่ถนัดหรือครับ ถ้างั้นฟังอีกครั้งนะครับ ผมจะพูดซ้ำ ๆ ชัด ๆ” เขารวบรวมความกล้าอีกครั้ง แล้วพูดด้วยเสียงที่สั่นนิด ๆ ว่า “ผมไม่สามารถทำตามคำที่คุณหญิงสั่งได้หรอกครับ”

“ดีละ งั้นฉันจะถอดยศเธอกลับไปเป็นนายสิบอย่างเก่า” คุณหญิงปทุมทิพย์ขู่

“ถอดก็ถอดซีครับ แล้วผมจะไปขอให้ท่านรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ใหม่ก็ได้ ไปรับอาสาขับรถให้เมียห้อยของท่าน ชี้คร้านจะได้เป็นถึงนายพล!”

มีต่อ.....๗๖